

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **D.C.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.,

wniosku obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego D.C. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 200 § 1 k.k. oraz art. 244 k.k. i za to skazał go na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł zakaz wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności, a także zajmowania wszelkich stanowisk związanych z wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi na okres 7 lat.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. stosując przepisy ustawy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, orzeczoną karę pozbawienia wolności za zarzucany oskarżonemu czyn z art. 200 § 1 k.k. podwyższył do 4 lat, ustalił, iż orzeczony zakaz dotyczy skazania oskarżonego za czyn z art. 200 § 1 k.k. i podwyższył jego wymiar do 10 lat, a na jego poczet zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego

stosowania odpowiadającego mu rodzajowo środka zapobiegawczego od dnia 17 lipca 2013 r. do dnia 25 listopada 2016 r., połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył karę 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałej części wyrok utrzymując w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wnieśli obrońcy skazanego D.C., w której zawarli wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia powołując się na zakres zaskarżenia oraz wagę podniesionych zarzutów (k. 3 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońców skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać już na wstępie należy, że samo wniesienie kasacji wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i powoływanie się w nim na rażące naruszenie prawa dokonane przez sąd odwoławczy, nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia i nie wstrzymuje jego wykonania, gdyż zgodnie z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., postępowanie wykonawcze wszczyna się niezwłocznie po uprawomocnieniu orzeczenia.

Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Przy decydowaniu o wstrzymaniu wykonania orzeczenia istotna jest ranga zarzutu kasacyjnego i wysoki stopień jego uprawdopodobnienia. Sąd wypowiedający się w kwestii zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. musi powziąć przekonanie, że uwzględnienie kasacji i wywiedzionych w niej zarzutów jest realne. Dodatkowo zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/19).

Tymczasem obrońcy skazanego, oprócz zgłoszenia przedmiotowego wniosku w kasacji, istnienia takich wyjątkowych okoliczności w rozpoznawanej

sprawie nie wykazali. Sama bowiem subiektywna ocena obrońców, co do oczywistej zasadności podniesionych zarzutów, a w konsekwencji nietrafności zapadłego w stosunku do D.C. orzeczenia, nie może być podstawą wstrzymania jego wykonania.

Nie przesądzając zatem ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że mimo poważnego charakteru podniesionych zarzutów, nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.